

Bilag

Fiskeriministeriet.

København, den 7. marts 1949.

I skrivelse af 3. marts d. å. har det ærede udvalg udbedt sig en udtalelse fra mig om følgende spørgsmål vedrørende det foreliggende forslag til lov om lån til fremme af afsætningen af fisk og fiskeprodukter:

1. Hvad forstås ved *usund konkurrence*, jfr. lovforslagets § 1, stk. 3, herunder hvad der kommer ind under begrebet og den nærmere motivering herfor.
2. Hvornår tænkes fiskeribankens vedtægter ændret, således at der — i større omfang, end det nu er tilfældet — kan ydes udlån, hvorved man kan undgå statslån af den form, lovforslaget tager sigte på.
3. Hvorvidt bør antallet af medlemmer af det i lovforslagets § 4, stk. 2, omhandlede bevillingsudvalg indskrænkes til mindre end 8, således at der bliver mulighed for lettere og billigere administration.

ad 1. Når det i lovforslagets § 1, stk. 3, er udtalt, at man ved ydelse af lån bør tage hensyn til, at der ikke derved påføres bestående indenlandske virksomheder en usund konkurrence, må dette ses på baggrund af de rationaliseringsbestræbelser, som man i lovforslaget har for øje. En rationalisering forudsætter, at man bygger videre på det behandlings- og distributionsapparat, som i øjeblikket forefindes, således at man søger at modernisere de virksomheder, for hvilke der er naturlige eksistensmuligheder samt dertil at nyopbygge på de felter, som falder udenfor disse bestående virksomheders virkeområde. Det givne direktiv om ikke at påføre bestående indenlandske virksomheder usund konkurrence giver derfor udtryk for, at man ved lovens udøvelse ikke bør søge skabt nye virksomheder, hvis opgaver allerede kan løses — eventuel gennem en modernisering — af allerede bestående virksomheder, samt at man ved oprettelse af nye virksomheder tager sigte på løsning af nye arbejdsopgaver. Virksomheder til behandling af fisk og fiskeprodukter bør således ikke søges oprettet i egne, hvor de normale fangster i forvejen finder tilstrækkelig afsætning til allerede bestående virksomheder, hvorved kun ville opnås uudnyttet kapacitet enten hos en eller flere af de bestående virksomheder eller hos den nye virksomhed. Ligeledes vil det ved modernisering af distributionsapparatet naturligt være ønskeligt, at udsalg — faste eller transportable — kun placeres, hvor disse er i stand til at tilfredsstille et hidtil uudnyttet behov, og ikke hvor allerede bestående virksomheder er i stand til at imødekomme behovet, idet lovens formål selvfølgelig må være også på dette område at søge udnyttet ikke opdyrkede arbejdsområder.

Andet og mere end varetagelse af disse naturlige hensyn er ikke formålet med den heromhandlede bestemmelse, der alene tilsigter at give et almindeligt direktiv ved bedømmelsen af de ovennævnte forhold, ganske på samme måde som man f. eks. i lovgivningen om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser har fundet det rimeligt, jfr. § 1, stk. 3, i lov nr. 117 af 30. marts 1940 sammenholdt med lov nr. 170 af 3. marts 1948.

ad 2. Et af de spørgsmål, fiskeriministeriets arbejdsudvalg har optaget på sit arbejdsprogram, er en reorganisation af Kongeriget Danmarks Fiskeribank i forbindelse med en fuldstændig undersøgelse af fiskerierhvervets finansieringsforhold.